Any II Dijous 11 de febrer de 1926 Núm. 12

SETMANARI PER A NOIES

20 pàgs. | Redacció i administració: Canuda, 11, 1. — Barcelona | 20 cènts.

FAQUESI I FAQUENO

Faquesí és molt endreçada
i s'ensinistra a ésser dona
ajudant a la criada.

Faquenó ho enreda tot,
tot ho embruta, tot ho estripa
i entrebanca tan com pot.

Faquesí, bona minyona,
rep, en premi, un vestit nou
que la fa ser molt bufona.

Faquenó, en canvi, per càstic,
ha d'anà amb un vestit vell,
que de tan tacat fa fàstic.

LES CASES ON ES PROVEEIX

LA NURI

Voleu passar bé l'estona?
Llegiu un llibre agradable.
Voleu un llibre agradable?
Cerqueu la
BIBLIOTECA DAMISEL·LA
Una novel·la cada mes de

Clovis Eimeric

us portarà l'alegria i la distracció sana a casa.

No en llegiu d'altres!!

Encàrregs: - Séneca, 11 - Barcelona

Primer volum; AMB EL COR NO S'HI JUGA
Segon volum: PER SI O PER NO, VAL MES CASADA.

Academia MICHEL

Francés, Anglés i Alemany

Es donen lliçons a domicili

Canuda, 11, 1. Barcelona

FAIANÇ CATALA

Vidua de Santiago Segura

Bronzes, Marbres, Esmalts, Serveis de Cristall, Vaixelles. Taules per a Thé, Ceràmiques i vidres de tots els paisos. — Especialitat de la casa:

Bomboneres i dolços per a bodes i bateigs
615, Gran-via. Teléf. 1884 - A

LLEGÍU

L'ESCENA MUDA

Revista Cinematográfica Catalana

PREUS DE SUSCRIPCIO:

Un any 15 pessetes : - : Mitg any 8 pessetes

Número solt, 75 cèntims

Dipósit: Kiosc Rambla - Davant Casa Cuadros

LA NURI

SETMANARI PER A LES NOIES

Un número, 20 cts. Mig any, 5 ptes. Un any, 10 ptes.

Redacció i Administració: Canuda, 11, 1. — Barcelona

ALBADES

PARLANT DE TOT...:

Si hem pensat, llegint LA NURI, que fos de part meva menyspreu dels epígrafes Corrents, aquest Aitol—direm genèric—que es capdal de les meves gloses—i fins vulgars comentaris—, us diria: No, gentils llegidores, sebeu que va ésser per mi escollit després d'una breu i ferventa evocació de la vostra jovenesa. Amatenta jo, a la vostra mirada que es posaria cada setmana, com un interrogant sobre aquestes pàgines; perquè voldrieu assolir la raó de totes les coses bones, agradables i útils; fent-les vostres, per una adecuada adaptació; a través de la experiència i del sentiment, de qui coneix la vida un xic més que vosaltres...

Per ço, d'aquestes parles faríem *Albades* del sentiment més enlairat i esquisit; beutat i serenors, claredats; són les qualitats precioses de l'hora matinera; són les mateixes que hem de cercar en les coses de la vida i del món, perquè tinguin vera importància i també les influències decisives.....

Tal volta la meva insistència a fer-vos observar tota perspectiva des dels cims de la contemplació... ideal, no plau a la majoria de vosaltres; hi haurà qui voldria albirar la *terra baixa* i les seves boires; és a dir les vulgaritats del viure i la marxa dels esdeveniments exteriors..., solament... Hi ha d'altres... nombroses, que volen fruïr dels aspectes més espirituals..... i de la pura emoció de l'ànima, sense oblidar-se, gens menys, de lo material i petiteses que ens volten... Així... barrejades les sobtils aspiracions i les pràctiques realitats, hem de fer entre totes la trama sólida de les nostres converses; hi floriran els conceptes de gran profit; ensenyances per a vostra eixerida feminitat, vindran amb una agradosa convicció... A l'ensems que la vostra joventut estudiosa, es preocupa de la vida pràctica i de la vida social, LA NURI aixampla el radi de les seves observacions i *Flor de Neu*.... la dels seus comentaris; creiem que es la manera més encertada de complaure a totes, grans i petites, trobant esbarjo pel seu esperit.

Problemes? que n'hi ha de greus de paradòxics i nombrosos; emperò no és hora de conèixer-los vosaltres, serà millor veure l'acció que aquells determinen; són aquests d'índole religiosa i política, moral i social, econòmics e internacionals. Definicions sintètiques, massa serioses per... *donetes* gentils, és cert? No obstant, la lluita religiosa, la guerra, les revolucions, i les etzars dels negocis, no us són indiferents, ni de desconeguts, veritat? Doncs *prova* de què els *problemes* vitals cauen sota la vostra comprensió; teniu ja l'opinió i el sentiment favorable o contrari, promptes a manifestar-se sense cap mena d'influència sobtada; pel vostre judici elemental que és el *sentit comú* i per bondat natural del cor jove—sense malícies de experiències viscudes....

Suposem que jo us demani si voldrieu sapiguer alguna cosa de les revoltes assiàtiques?, de les doctrines, de les lluites, de les commocions polítiques de l'Orient llunyà? quedarieu... confoses... i al fons de l'ànima... indiferentes. Però si sentiu parlar de la Xina secular, de la seva decadència, de les seves costums i del seu desvetllament revolucionari, la vostra atenció es manifesta. Un altre dia entra en escena la India o la Syria; terres llunyanes de populacions diferentes; de religions i usatges antagònics; de tribus nómades a l'interior; tot això en una lluita sorda on branden canons europeus... I... també escolteu curioses de veure... com s'acabaran aquells conflictes...

També arriba a vosaltres la remor esfereïdora del dolor collectiu La fam devastadora de les poblacions; la inondació, el terratrèmol, la erupció volcànica!... Com és possible que les amigues de LA NURI no es commoguin i tombin la cara d'aitals realitats? Ho veieu? els grans problemes també són per les noies intelligents i bones, curioses de la marxa uniforme de la vida!....

Si és d'Art? no se'n té de parlar, perquè en sou entusiastes, n'estic segura.

Si és del progrès? què vol dir millora, ensenyança, normes per l'esdevenidor.... no cal dir quant us convé aprofitar-vos...

Si és de religió i de pàtria? el vostre sentiment no necessita encoratjar-se; el teniu pregon i fervent; no pot haver-hi indiferències ni ignoràncies en coses tan essencials i tan greus.....

De ço... que el món admira, que el món commou i que ha fos l'humanitat en crits de germanor, ja n'esteu commoses? El vol soperb sobre l'Oceà; els tres herois, sota els estels.... creuant d'un continent a l'altre per l'invisible camí de llum i de glòria, ja no necessitarà del meu *petit* comentari!..

FLOR DE NEU

NURIAHAD

(Continuació)

Dites aquestes paraules, girà l'esquena a Nuriahad i anava a allunyar-se, quan el favorit, agafant-lo per la roba i caient agenollat als seus peus, li digué :

—Que la ira del meu mestre no s'encenguo contra el seu esclau, per alguns mots lleugers que li han escapat bromejant. Us juro, princep, per nostre sant Profeta que ço que he dit és ben lluny dels sentiments del meu cor ; els meus disitjos de riqueses no van mes enllà de procurar-me el benestar d'una vira ordenada ; i, quant als anys que em resten de vida, solament voldria poder-los esmarçar al servei del meu rei i de la meva pàtria !

—Els ulls dls mortals,—digué el soldà amb certa gravetat temperada per una discreta afabilitat,—no poden penetrar els secrets del cor humà ; m'has testificat la teva innocència per un jurament, és tot el que es pot evigir de home a home ; però recorda't que has pres per testimoni el nostre gran Profeta, i que si a mi pots fer-me creure el que vulguis a ell no el podràs pas enganyar.

Schemzeddi desaparegué sense esperar resposta i Nuriahad, afligit de veure que la seva imprudència havia estat a punt de fer-li perdre l'estima del seu senyor, es retir a sa casa, que era tocant al palau del soldà.

Nuriahad passà el reste de la nit passejant-se amunt i avall de la seva cambra, sense poder reposar un sol moment. Tremolava en pensar que podia perdre el favor del soldà del qui dependia absolutament la seva fortuna, i després d'haver estat turmentat tota la nit pel temor de la seva dissort, al matí següent es trobà tan fadigat, que no pogué sortir de la seva cambra, on passà el dia en aquestes tristes reflexions, sense volguer veure a ningú i sense tastar menjar ni provar beguda. En arribar la nit, l'aclaparament l'obligà a tirar-se damunt del llit. Però ni en el somni trobà repòs, car ço que havia estat objecte de la seva inquietud mentre estava despert, fou el tema dos més sinistres somnis ; veié el soldà tal com l'havia vist la nit abans, en el jardí, que amb to amenaçador i mirada severa, li deia :

—Ves-te'n, miserable, i cerca la vida en qualsevulga país llunyà ; de mi no esperis més que el menyspreu.

Nurihad es despertà esmaperdut de desesperació.

—O, Déu meu !—digué tot cridant,—si jo pogués assolir el desig secret de la meva ànima, que he estat prou taujà de descobrir, que poc temeria les teves amenaces !

—Obtindràs el que desitges, Nuriahad, els teus anhels seran satisfets,—respongué una veu.

En sentir aquestes paraules, Nuriahad s'extremí ; es fregà els ulls dubtant de si realment estava despert o be si la seva imaginació li feia sentir aquesta promesa enganyadora ; però, quin no fora el seu astorament en veure dins la cambra una llum resplendent i l costat del seu llit un jove d'una bellesa divina ! L'esclat de la seva roba blanca l'enlluernava ; els seus cabells llarcs i rinxolats estaven enrotllats per una garlanda de flors que flairaven una olor d'ambrosia.

Nuriahad el mirà de fit a fit, sense articular cap paraula.

(Continuarà)

—Tranquillitza't,—li digué la celestial figura, amb una veu de dolcesa inefable ;—soc el teu geni bò que he vetllat per tu, curoment, des de la teva infantesa, encara que fins ara no m'hagi estat permès de fer-me visible als teus ulls. Jo era present en la conversa en el jardí amb Schemzeddí i vaig sentir la teva imprudent declaració. Vaig donar-me compte de que la ira del soldà t'havia obligat a retractar-te : el posat sever que feia quan et deixà es prova de que dubtava de la teva sinceritat. Jo mateix, que soc un esperit immortal, no posseeixo pas els secrets del cor humà ; aquest coneixement sols està reservat a Déu : parla, doncs, gosadament, puix tu ets favorescut pel nostre gran Profeta del qui he rebut el poder de concedir-te el que demanis, sigui el que sigui. Vols obtenir, altra vegada el favor i la confiança del príncep i rebre de la seva generosa amistat la recompensa de la teva adhesió vers ell, o be pretens realment assolir el desig extravagant que vares confessar ahir?

(Seguirà)

Anneta.—T'agrada aquest capell, Rosó?

Rosó.—Sí, Anneta, es exquisidament distingit: tens unes mans de plata com vulgarment hom diu. Y perdona que et demani, et costa molts diners la seda empleada?

A.—Rés, amiga. Deixa que et digui que de cualsevol retall bonic hom pot confeccionar-se un capell! Jo no comprenc com hi ha dones que hi malversin cantitats crescudes, per què amb gust i traça rés més hom no deu menester per anar "chic".

R.—Tens raó; jo he remarcat que escau molt millor un capellet confeccionat per cadascuna, segons el gust, ja que difícilment hom no descuida dels detallats que fan resaltar aquells caparrons tant graciòsos!

A.—Vet'aquí l'encert del vestir bé! No son precisament les prendes de vàlua ço que et fan ésser bonica, sinó la traça de saber adaptar lo que a hom li escau i no descuidar sobretot el conjunt. Jo me'n ric, comprens?... d'aquelles dames que llueixen prendes valuosíssimes i marxen tan contentes ignorant en canvi que el llur capell encara que costós els vé balder, o al contrari, no els arriba a les celles! Creu-me que aquest petit detall és prou per a que la llur figura resulti ben ridícul!

R.—Em fas gràcia, Anneta!... i tens raó de que el vestir bé no vol dir precisament gastar diners! Jo crec que la dona gentil i refinada, posseint uns quans "trucs" pot "fer cara" a totes les modes que vinguin a imposar-se!

* * *

R.—Ahir vareig visitar uns amics dels meus pares i vàren presentar-me la filla, que és tota mimosa! Creu que jo no sé per què els pares volen els fills tan mimats! Jo, boi mirant-me la noia reflexionava: "Deu meu, si els teus pares et falten, seràs el ésser el més malamat del món! La pobre noia seria com aquells aucellets caiguts del niu! I no creguis, ella es molt inteligent, va ensenyar-me unes cuartilles escrites per ella i si llegissis!... quina expressió i quin esperit tenen els seus contes i les seves narracions!...

A.—Així, pensa treballar, doncs?

R.—No ho crec pas. Malauradament a casa nostra moltes noies que son dotades de un talent gens vulgar, son casi sempre mancades de voluntat... Tu creus les moltes dones ben dotades que tenim per a fer coses?... Si elles volguessen! Hom diria que no saben com començar!

A.—Sabs per què?... Perquè elles creuen encara que el talent es propi sols dels homes; elles estan convençudes de que la dona no val per a res més que no sigui anar a cà la modista a passar ratets, a cal botiquer de robes, o per a desempenyar les obligacions purament casolanes!

R.—No creguis, jo penso un xic com elles en quant a lo darrer; més la dona espavilada i que pensa sap sortir-se de tot. Estic segura que una dona de talent és la que més li ha de plaure el ésser endreçada, pulida i cuidadosa de la seva llar.

A.—Estic d'acord. Més a costat de tot això jo voldria que la dona de casa nostra s'interessés a poguer sostenir una conversa amb el marit llur quan aquest, lliure dels afers li comunica respecte an aquestes coses mateixes. La muller, per plaure al marit, es veu precisada ja (mercès a Deu!) a posseir una cultura més o menys refinada!

R.—No en passis pas ànsia!... que elles van espavilant-se!... Elles no ignoren que els joves per poc espill de talent que tinguin prefereixen aquelles dones que puguin i sàpiguin interessar-se pels afers llurs, tan si exerceixen carrera com si tenen *cabòries* de pintors, poetes o músics. La dona si vol educar-se és lliure de fer-ho perquè els homes ja ho estimen. Sols manca que elles vulguin fer-ho i rebutgin de un cop tot el que en la vida pugui ésser de superficial.

Montserrat S.

DE FRANCIS JAMMES

El camí de Creus

(Capítol XVI del «Llibre de Sant Josep»)

(Capítol XVI del "Llibre de Sant Josep")

Sant Josep va parlar-me, a mitja nit, de peu dret, vora el Crist de la Missió.

—Acabo aquí el camí de la Creu tan sols d'un tros del poble. Només m'ha calgut anar amunt i avall uns quants metres, fins a l'extrem d'aquest carrer i ja he estat colpit per totes les dolors, per totes les misèries que he vist en cada casa.

Veient-me sorprès:

—Fa ja trenta anys que vius aquí. Mes no havent conegut sinó l'un darrera l'altre els drames íntims, les malalties, els dols, mai has mirat de fer la llista, de passar-ne balanç. No hi ha cap escala, potser, els graons de la qual no siguin les estacions d'un calvari.

Vaig seguir sant Josep. La bella lluna banyava amb son polsim d'argent les roses tremoloses que enramaven el reixat de la primera casa de mà dreta.

I vaig pensar en el fill estimadíssim que havien dut a sa mare, sanguejant, amb una bala al cap que ell mateix va tirar-s'hi.

Miserere nostri!

La segona casa tenia menys d'aparència que la primera. La coberta esbotzada i quasi ruïnosa, la barana de barrots mig fets malbé per on rondava un gat, l'entrada amb reguerons, denunciaven la indigència.

I vaig pensar en la noia que va tancar-s'hi fa trenta anys, no volent sortir al carrer per por de caure en basca.

Miserere nostri!

La tercera casa era nova, simètrica, banal, amb teules molt lluentes, tancada amb una porta amb trucador i caixa per a cartes.

I vaig pensar en dues germanetes, gairebé d'igual edat, que l'habitaven i que havien d'estar sempre enguixades.

Miserere nostri!

La quarta casa és l'hostal. L'inscripció deia: *Al cercle dels Amics.*

I vaig pensar en un dels fills dels propietaris que d'un obús va quedar orb. Tètric i enrampat, es solía posar cap al migdia, al llindar de la porta, entre dos caixons de fusta, els ulls oberts però insensibles al sol que l'escalfava.

Miserere nostri!

La cinquena casa era una casa de senyors. La muralla del jardí estava entapissada de mil plantes salvatges que havien posat arrels entre les pedres. Semblava com si al llarg de les generacions s'hagués millorat aquell estatge amb records benèits.

I vaig pensar en dos germans que l'havien deixada per miserables qüestions al volt d'una herència, que ara s'avorrien, i que l'un havia pres la dona a l'altre.

Miserere nostri!

La sisena casa, trista, fosca i humida, era semblant a la segona.

I vaig pensar en els jornalers que hi havia conegut, i en la filla que els fou portada a la galera.

Miserere nostri!

La setena casa era ben cuidada i senzilla, amb un jardí al davant, i en el jardí una glorieta a on semblava que una jove parella fruiria amb un nen de la felicitat d'obrers arregladets, de la felicitat tradicional que ara es voldria pendre al poble.

I vaig pensar en el menut que tenia orgullosos pare i mare i que en ésser aixafat per un vagó de mercancies morí a l'acte.

Miserere nostri!

Aquí vàrem girar, Sant Josep i jo, per refer el mateix camí en sentit invers, mirant les cases de l'altra banda de carrer.

La vuitena casa, amb balcons de ferro forjat, deixava veure un parc, entre la reixa sumptuosa, amb florides magnòlies com grans masses de foscor amb un vol de coloms que hi fes parada.

I valg pensar en els amos tan alegres i simpàtics que em rebien temps passat en una sala Imperi ornada per un rellotge singular: una esfera i una rotllana de marbre que semblava que giressin. Dues noies, igualment bufones una i altra, havien sortit d'aquest estatge per casar-se, l'una amb un terratinent algerià que va deixar-la vídua essent molt jove, i l'altra amb un marí sense fortuna, mort del tifus a Saïgon, on va tenir la sola filla que va ranca.

Miserere nostri!

La novena casa només tenia un pis i semblava que fos de guardaagulles o de joguina. No s'hi veia cap altre decorat sinó una parra muntant a la paret per sobre un banc de pedra.

I vaig pensar en son únic llogater, un pobre empleat que ja te els seus seixanta anys, que no va mai deixar el poble en el qual li vingué essent encara adolescent el mal que li ha enrampat els membres.

Miserere nostri!

La desena casa, amb la torratxa, semblava una velleta que portés una caputxa. I els bocins d'arrebosat, descrostats o boteruts, imitaven una lepra en la façana.

I vaig pensar en les dues pobres xicotes que l'habitaven, una de les quals estava paralítica, i només caminava sostenint-la dos criades que la van deixar abandonada el dia que, per un daltabaix de fortuna, no van poder cobrar el mateix sou.

Miserere nostri!

L'onzena casa era moderna, de ciment armat, amb tot de rajoletes de colors i amb la paret coberta de plantes enfiladisses.

I vaig pensar en l'enginyer que hi vivia, que havia refusat el bateig del seu fill, que havia condemnat la seva amant, presa d'un mal terrible, a morir desconsolada, privant-la del baume tan dolç dels sagraments que ella reclamava.

Miserere nostri!

La dotzena casa era sense pretensions,, mes de bon gust, situada en mig d'un herbatge enquadrat de tilers i roures.

I vaig pensar en el vell conco que hi vivia, de feia ja mig segle, ric, escèptic, amic de xeflis i de mosses, no volent saber res, allunyat de la misèria aliena, isolat per sempre en mig del tancat, dels nens esgrogueits que roden pels carrers.

Miserere nostri!

La tretzena casa era habitada pels porters de la fàbrica encesa al llunyedar com un foc de l'infern.

I vaig pensar en el treball de nit, en els accidents innombrables, en les blasfèmies dels obrers, en la maculació de les adolescents, en els avortaments, en l'alcohol, en la malícia que fermenta i que pot fer esclatar d'un dia a l'altre una guerra fratricida.

Miserere nostri!

La catorzena casa, la més pròxima al Crucifix alçat al qual novament vam fer cap en acabar el nostre camí de Creus, era la rectoria. Ses plaques pissaroses la cobrien el mateix que grosses fulles de figuera, blavejant amb la lluna que posava sobre els vidres de les golfes reflexos de vori vell i nacre. Alguns xiprers plantats prop de l'estatge li donaven un cert aspecte fúnebre que, sense tardar, evocà en mon esperit el *Sant Enterrament*. Un llumet vaig veure encés en el redós, el llum del sacerdot auster i digne que veia tot sovint en la parròquia perllongar ses oracions.

Ell resa, va dir-me sant Josep, ell resa a mitja nit, com si es trobés lligat a una regla monàstica, ell resa per aquest poblet amb una fervor i un adoloriment dels més grossos, puix ço de que tu ara t'has fet càrrec en una longitud de molt pocs metres, ell ho ha contemplat en tots els barris, en totes les cases, en totes les ànimes, i ho anat passant novament sense parar, perquè sense parar es multipliquen les creus d'aquest calvari, tant les que surten al carrer com les que amaga sota la seva capa i que han anat a confiar-li. I tot això, des de fa quaranta anys de ministeri!

Ah! Tu no hi havies mai pensat en la càrrega que representen per al capellà les tragèdies i les proves de solament vint llars? Als homes els agrada tenir els ulls tancats. Que miri davant seu cada un d'ells i en serà edificat! Aquestes dolors un bon apòstol totes les embolcalla, i encara hi ajunta les seves.

Son sacrifici mai s'acaba, i el que passa sovint és que, cobert de fang i escopinades com el meu diví Fill, no sap sinó viure en creu fins que deixa caure el braç absolent algun dels seus botxins. Mes la seva amor augmenta a proporció dels crims que ha perdonat i les plagues que ha vist.

I Sant Josep va afegir:

—L'home no pot dar tres passes en el món sens caure en un calvari, i la mateixa terra que trepitges què és el que ens diria si arribés a parlar?

Miserere nostri!

* * *

I en començar l'aurora, llavors em vàreu dur, o sant Josep! dalt el turó d'on es divisa el poble, i no lluny de la roca on jo vaig seure un dia amb ma promesa. I, quan abraçàrem d'un esguard aquest calvari del qual n'havíem conegut, en nit de lluna, un bocinet, vós em mostràreu una taqueta fosca davant la llet del cel que destillava roses.

La taca era rodona. De lluny, a mesura que el sol pujava, anava prenent l'aparença, més clara a cada instant, d'un niu de molsa posat en mig dels camps, i que el silenci i l'oblit semblaven defensar aillantlo. Jo hi vaig reconèixer mon estatge, i les llàgrimes em pujaren als ulls, unes llàgrimes d'aquelles que només causa l'amor.

Vós em diguéreu:

—L'onada de les proves amargues ha pogut arribar fins a la vora del teu niu, però no l'ha submergit: s'aguanta tranquil, i els teus menuts hi dormen com a l'arca de Noé.

Vaig agenollar-me davant tal misericordia.

Vós afegireu:

En nom de Déu, digues-me, de dalt d'aquest calvari, si tes queixes no han estat sempre vanes? Entre totes les desfetes que hem trobat aquesta nit, a on són els teus naufragis?

I no vaig trobar-ne cap.

Féu Sant Josep:

—Davant de la joia divina que inunda en aquest moment el bressol de tes caricies, respon-me: conserves cap mica de dolor?

Jo vaig dir:

—Tota dolor s'és esborrada. No veig res més que amor en les bromes que clarègen.

JOSEP-F. RAFOLS, *trad.*

TRIO IFANT

Dels núvols blancs, devallen gotes d'aigua
i unes volves de neu, enjogaçades,
qu'empolseguen de blanc la terra blana.
Més, la soca ha begut, ha rebut sava
i gorflada de vida, omple les branques,
nùes abans, de brotonets que esclaten.
Sota terra, les rels, infadigables
fan sa tasca, treballa que treballa.
La vida triomfant, teixeix dins l'arbre
un magnífic dosser de fullaraca!

RAMON PALLEJA

Preus de suscripció a "LA NURI"

1 any — Ptes. 10
½ » — » 5

Pagaments a la bestreta.

La Princesa Calandria

Anys enllà, molts anys enllà, quan encara tenien poder les fades i les bruixes, esdevingué que la reina de les Torres d'or rebé de Micer Amor, un dolç present: una princeseta rosada, que tot just vinguda al món i ja tenia el clotet de les rialles.

Al rei i a la reina, els hauria plascut més un princep; però Micer Amor fa el que li sembla i no demana parers. Demés, la princesa era tan formosa que fou acceptada, a la fi, amb força alegria.

Del petit enuig reial, vingué que les fades del reialme, no fossin convidades a la festa que va fer-se a Palau, per tal de fer la presentalla del nadó, per qual desatenció restaren enfellonides.

—Què farem per castigar al rei?—van dir-se les fades. I la més entremaliada d'elles, proposà:

—Al rei de les terres d'or, no li plau gaire la música. Feu cantaire a la menuda.

—Poc càstic! Poc càstic!—van rondinar totes.

—Espereu; tornèu-la calàndria, que ja li serà prou pena.

Aixi fou convingut, ben entès que el fadament no podria acabar que la Princesa Calàndria no encertés a desemmurriar les fades, del passat malhumor.

I heus aquí que, una vegada, quan la reina més festes estava fent a sa filleta, i més embadalit estava el rei, descobrint noves gràcies en la princesa, aquest va escorrers de les mans de sa mare, tornant-se un ocellet, que va posar-se a volar per l'enteixinat, fent unes cantades i uns refilets que semblava un russinyol.

Quin surt els pares! Sort que la princesa, esdevinguda calàndria, en lloc de fugir pels espais, va corre a posor-se a la mà del seu pare, canta que cantaràs:

—Musiqueta tú tindràs,
que el que no vol brou tres taces;
musiqueta tú tindràs
que tens la filla calàndria.

De primer, els pares van tenir molta pena, i van oferir presents a les fades, però aquestes, que encara els coïa l'oblid, no van desemmurriar-se. Més tard, acostumats a les cantúries de l'ocellet, que per tot acompanyava al rei, posadet a la mà dreta, com un falçó menut, menut, acabaren per estimar-lo i deixar-lo fer.

Colaren anys i més anys, que bé podien contar-se més de quinze primaveres, i la Calàndria, calàndria seguia, però amorosa i intelligent més que cap donzella del reialme. El seu trasmudament havia acabat per fer una obra bona: el rei, per la temor de que els caçaires poguessin matar-li impensadament la filla, tenia defès el caçar, i tot això hi guanyaven els ocellets, que podien fer el niu a tots els arbres.

Esdevingué, però, que un rei veí, que cobejava la possessió del reialme, formà un exèrcit poderós a les ordes del seu fill, un princep valent, que tenia una passió per les musiques.

El rei de les Terres d'or, malgrat el seu natural pacífic, no tingué més remei que amar els seus barons i cavallers i anar a rebre l'enemic.

En assabentar-se del cas la Calàndria, va demanar permís al seu pare per anar amb ell, però el rei, va témer per sa vida.

—Què hi faràs tú, gafarronet, entre tanta gent d'armes?

—Cantaré per distreure als nostre soldats, els enardiré quan lluitin, i si guanyen, entonaré l'himne de la victòria... Pel demés, no et faré nosa. Em posaré al capciró del teu cavall, com si li fés un floc o una cimera!

Ben mirat, tenia raó! Quina nosa podia fer aquell ocellet tan remenut? I li fou concedit d'acompanyar l'host del reialme.

No va penedir-se'n pas el pare, car des del primer moment, els guerrers, acompassats amb les tonades de la Princesa Calàndria, feien el camí sense adonar-se'n, sota el sol, sota la serena, com si anessin a bodes, en lloc d'anar a encarar-se amb la Mort.

Arribats al pla on havien de topar els dos estols, es deturaren, i la Calàndria, seguí cantant, unes cançonetes dolces que trencaven el cor perquè parlaven de la pàtria.

Tan dolces eren, que va oïrles el fill del rei enemic des de la seva tenda, i sense gosar resistir la temptació, avançà vers les fileres contràries, per tal d'escoltar millor.

Quan fou a la ratlla dels guaites, desplegà bandera blanca, que la llevà d'un roseret en flor, i els soldats del rei de les Terres d'or el deixaren passar.

Guiat sempre per la musiqueta, arribà fins a la tenda reial i prenent-lo el rei per un missatger de l'adversari, li preguntà què volia.

—Senyor! Feu-me presoner, si voleu! Però em porta la seducció d'un cant que ressona en mes oides, tan dolç com no l'havia escoltat mai!

—Es ma filla... I vós qui sóu?

—El general de l'estol que està enfront vostre. Voleu presentar-me vostra filla?

—Aquí la teniu!—i el rei mostrà la Calàndria, que estava, com de costum, a la mà del rei.

—Vós us burleu de mi, senyor! Com pot ésser filla vostra aquesta calàndria?

—Es així, general. Nasqué com totes les criatures, però fou fadada i es tornà ocellet!

—Oh! Doncs si me la volíeu donar per muller, jo embeinaria l'espasa, fariem unes paus llargues i jo me l'emmenaria a casa, perquè em cantés a totes hores!

La Calàndria, sense pensar-s'hi gaire, d'un vol, va posar-se a la branca del roseret.

—Si ma filla vol, per mi és cosa feta. La pau és la millor de les coses de la terra!

—Què hi dius tú, Calàndria?—preguntà llavors el princep.

—Que si em vols tal com sóc, també t'estimo!—respongué l'ocellet.

I es fèren les noces estranyes d'un príncep amb una Calàndria.

Camí del reialme del príncep anaren marit i muller, ella sempre cantant i ell tot joiós, d'aquella companyia. Però en assabentar-se els seus dos germans petits, d'un casament tan fora de raó, acusaren de foll al príncep hereu i reclamaren ésser nomenats ells en el lloc del germà gran.

El rei pare protestà:

—No vareu casar-vos vosaltres amb les reines que escollireu?

—La meva era la princesa més formosa del país de les flors—exclamà el mitjà.

—La meva era la princesa més formosa del país de les perles,—oposà el petit—. Com gosarieu, pare i senyor, a comparar un ocellet amb dues dones que semblen fades de tan belles?

—Veureu... Jo no puc obrar de lleuger. Cerquem un mitjà decorós d'apartar a l'hereu llegítim. Què us sembla si li proposem de que siga hereu dels tres el que tingui una muller que teixeixi més fi? No us apar que un ocellet com aquell, no sabrà de filar ni de teixir?

—Es clar! Fet!

I així li fou comunicat al marit de la Calàndria. Podeu contar quin disgust. La muller li va conèixer tot seguit.

—Què et passa, marit?

El príncep confessà la causa del seu disgust.

—I tu tens por que la teva doneta no sabrà quedar bé, oi?

—Sí, la veritat! Com podràs filar i teixir amb les aletes?

—Tu deixa'm fer i guanyaràs la partida!

La Calàndria va còrrer al rebost del palau, on per manca de condicia, hi havia uns grans pengerolls de teranyines, recollí una tira llarga i l'estengué al jardí per quan caigués la rosada.

Al matí, abans de sortir el sol, la Calàndria havia presentat al seu marit, la tela més fina del món, tota esmaltada de brillants, que feia goig de veure.

El príncep la oferí al rei, al mateix temps que els seus germans, i encara que aquests presentaren uns teixits de filigrana que eren una maravella, cap podia comparar-se amb la tela de la Calàndria.

Vençuts els germans, cuitaren a proposar una cosa nova al rei.

—Digueu que donguin nostres mullers un concert d'harpa, i veureu com no reix l'hereu!

Li fou dit al germà gran i comprenent que això era molt difícil per sa muller, també es posà trist. La Calàndria ho va conèixer i li preguntà:

—Què tens?

El príncep contà la seva pena i la Calàndria es clavà a riure.

—Per poca cosa t'apures! Accepta, que guanyaràs, si Deu ho vol!

Acceptat el concert, i a fi de que el jurat pogués triar sense prejudicis, fou convingut que les tres mullers tocarien tancades cada una en una cambra, tenint un harpa igual.

Quan fou l'hora, tocaren les dues reines, i no podia pas demanar-se més bon gust ni més afinació. Però, tocà la Calàndria, que no feia més que becossar les cordes de l'harpa, amb tanta dolçor, que el jurat la reconegué sense vacilicions per la millor harpista del món.

Els germans proposaren una festa a la Cort, on fora triada la princesa més guapa, i el seu marit sense més espera nomenat príncep hereu.

Penseu quina pena el príncep malhaurat! Ho contà a sa muller, que va dir-li:

—Per primera vegada et deixaré per anar a fer un viatge a la meva terra. Però tu accepta la festa i digues que jo hi aniré... No temis.

Es resignà el príncep, però ben segur de que estava perdut.

La Calàndria, emprengué el vol vers el reialme de les Terres d'or. A mig camí, trobà una gallina al peu d'un arbre.

—Què escarbes, gallineta?

—Cerco grà i palla!

—Si em deixes pujar a cavall, jo t'en donaré tota la que vulguis!

—Apa, puja!

Pujà la Calàndria damunt la gallina, i marxà cap a l'indret on vivien les fades de sa terra.

En arribar al castell de les Faderies, va trobar-se la Calàndria que li barrava el pas un riu i que la gallina no volia mullar-se.

Prou la Calàndria li clavava les ungletes! Però la gallina, en trobar-se arràn de l'aigua es tirava enrera. Una i dues i tres vegades, empenta i avant i empenta enrera.

Una fada que estava a la torratxa del castell, veient aquell entoçudiment de la Calàndria, va posar-se a riure.

—Cló-cló-cló!

De sopte, la Calàndria va trobar-se convertida en la dona més formosa que mai hom puga imaginar, i la gallina va tornar-se un valent cavall blanc.

La fada, davallà a saludar a la aClàndria, dient-li:

—Tú m'has fet passar l'emmurriament i per tant, estàs ja desencisada. Ves cap on vulguis!

Què m'has dit! La Calàndria, guiant el magnífic corser eixit de la gallina, emprengué a tota pressa el camí de palau, on ja s'estava fent la festa, mancant-hi només la muller del Príncep hereu, que no sabia què dir, ple de tristesa.

Tot eren xanxes.

—Que t'ha fugit la muller?—li preguntava un germà.

—Havies de haver-la tingut en una gàbia!—deia l'altre germà.

Quan es presentà la Calàndria, formosíssima, més que cap altra dona nada, s'anuncià com la muller del príncep hereu, però ningú ho volia creure. Ni el mateix marit. Però la Calàndria va posar-se a cantar tant i tant bé, com abans, que fou reconeguda per tothom, essent tot seguit nomenat rei el príncep hereu, i els dos germans foragitats de palau.

I visquèren felicíssims marit i muller per tota la seva vida.

Clovis Eimeric

Pam i Pipa

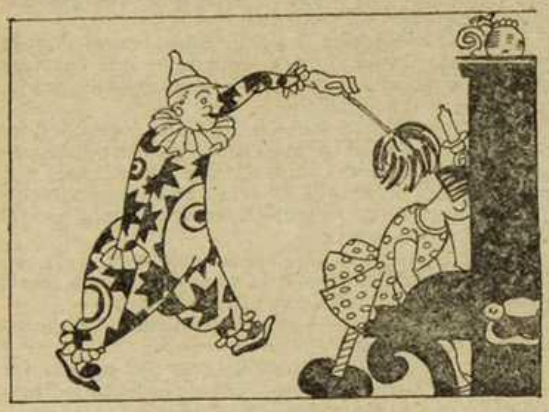

I.— En Pam, va tot satisfet presumint per casa seva disfreçat de pallasset.

II.— De reull se'l mira el gos contemplant-lo enfarinat: —Qui deu ésser aquest mocós?

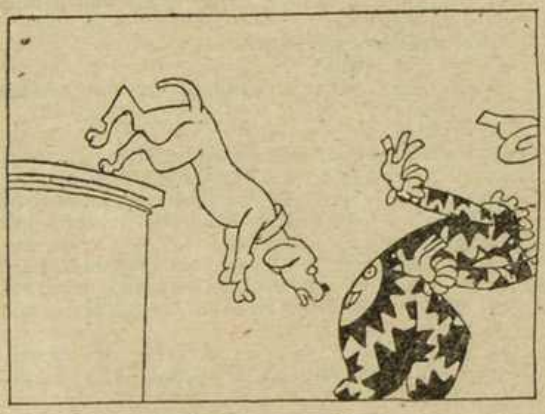

III.— L'animal, fet una fera, d'un salt se li agafa al sol que dú pintat al darrera.

IV.— En Pam, quina enrabiada, en sentir-se aquella "cua" que no tenia pensada!

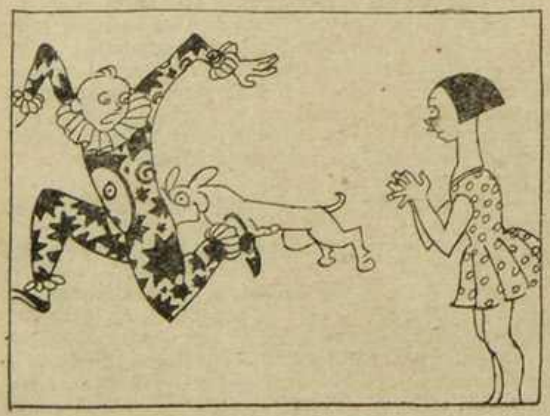

V .— Sort que la Pipa, al seu clam, li diu al gos, decidida: — Que no coneixes a En Pam?

VI.— El gos deixa anar la presa i ja no es disfreça En Pam, ressentit de la escomesa.

ESCOLTEU MENUT!

EL GOS TREBALLADOR

La *Lady* és una gossa... Mitja gossa
de tan xica com és, i encara moça,
que no cerca altra cosa que la calda
d'una amorosa falda
i res de treballar! Engandulida,
es passaria dolçament la vida,
al costat de la estufa, en el sofà...
Tant li plau la escalfor com el vagâ!
En *Lili*, és al contrari. Rodassoques,
és, més que un goç, un gran esbutllatroques,
que se'n va del celler fins al solâ...
mentre la *Lady* ronca en el sofà
Vigila bé el casal. En sentir passes,
es disposa a buixir, segueix les traces
i no para un moment, cridant sens treva
fins allunyâ el perill de casa seva.
I en un moment de calma...:
—Fastigós!
—li diu la goça al goç.
—No fas més que cridar i m'amoïnes.
No es pot dormir tranquil, quan tú rondines.
—Calla, gandula, calla! Vigilessis!
—Prou que hi han els porters!
—Ni que tinguessis
un rei posat al cos! Els porters, baden!
—Doncs, els amos... perquè no els acomiaden?
—Saps que em sembles bastant desagraida?
—Ja t'ho diré, *Lili*... Estic mal dormida!
I tú la culpa en tens... Ves qui et fa moure
de vora de la llar! I si algú passa,
escolta el pas, com si sentissis ploure!
—No, *Lady*, no pot ser... No en vinc de raça!
si treballessim tots, amb poca cosa,
l'existència faríem agradosa
amb una ajuda mútua. Fins la guerra,
la vergonya més gran de la terra,
enfeinada la gent, no esclataria...
perquè ningú en la guerra pensaria!
—Ai, que vas lluny, *Lili!* Veuràs: vols creure?
Val més que els dos ens en anem a geure!
Algú ho arranjarà... Jo, a la "otomana"
que ara m'entren la nyonya i la galvana!
—Per quí m'has pres, *Lady?* Jo, a vetllâ el barri!
—Veies, quan menys, de no armar tan xivarri!
I es van deixâ emmuriats. Però aquell dia,
mentre, en coixins, la *Lady* s'adormia,
van entrar lladregots. El *Lili*, a fora,
buixint desesperat, favor implora.
La *Lady* dorm que dorm. Els lladres, dins,
descobrint-la dormida entre coixins,
la varen ofegar...
—Que no clapeixi!
evitem, amb la mort, que ens descobreixi....
Sort que *Lili* va armar tan gran desori
que va salvâ el casal del robatori.
I fou molt ben tractat el gos fidel,
per la prova donada del seu zel.
I la gandula *Lady*... Dissecada
segueix encara avui ben ajaçada...
I a la casa jo sé que hi ha un infant
que ja pensa en cremar-la per Sant Joan!

... ...

Infants de Catalunya, treballeu,
que una bona vellesa lograreu!
No feu pas com la *Lady* que pagà
amb la vida sa geia en el sofà!

CLOVIS EIMERIC

La gran pitrada

La Sileta tenia uns rampells i unes toçuderies, que a casa seva prenien per mostres d'una empenta ue dona gran. Tot ho volia fer i tot li semblava fàcil.

Així, en anar a l'escola, les primeres lliçons les aprenia amb una llestesa que arribava a enganyar tal qual vegada a les mestresses.

—Es una noia de profit!—deien; i no per afalagar als pares i treure major soldada, sinó per sincer reconeixement dels mèrits de la Sila.

En canvi, la Teresina era tardana per tot. Mandrosa? No. Estudiava seguidament, sense batzegades; no passava davant d'altres companyes d'escola, però tampoc es quedava mai enrera. Sab.a just les lliçons que li donaven per tasca. Si hagués estat sola, a casa seva l'haurien tingut fins per molt intelligent, però hi havia la germana, l'arrauixada Sila, i al costat d'ella solia fer un mal paper.

Acabaren, però, els estudis gairebé juntes, les dues germanes, que a la fi no es portaven més que un any de diferència.

La Sila tenia notes brillants; la Teresina, tot just si havia passat sense pena ni glòria. Be és veritat que la Sila no recordava moltes de les coses que havia estudiat d'una abrivada i que la Teresina tenia ben presents totes les lliçons.

I així preparades una i altra per la lluita del viure, car no eren prou rics a casa seva per deixar-les desvagarades, la Sila volgué pintar teles i exposar quadros, en tant que la Teresina es conformava en entrar de mecanògrafa a un despatx. No us he de dir que els pares estaven orgullosos de la Sila i poc satisfets de les aspiracions modestes de la Teresina.

La primera va prendre la pintura amb entrada de cavall sicilià. Pintava matí, tarda i vespre. Sempre davant del cavallet, tocant i retocant, cercant efectes de llum, fins que acabà un quadro discret, que fou exposat amb totes les honors en una sala d'exposicions.

La crítica el trobà fet massa depressa. L'autora revelava condicions de pintora, però corria massa. No "païa" el color, la llum, l'ambient; abocetava unes coses i en deixava altres de massa acabades. Era desigual.

El judici molestà a la Sila, que va desar els pinzells, recollí el quadro i d'un rampell el va cremar.

La Teresina anava fent. Feia tot el treball sense grans presses, però amb tanta cura i meticulositat, que al despatx li anaren encarregant la feina més prim-mirada. I als tres mesos, li augmentaven el sou. De vint duros fou posada a trenta.

Però no era possible que la Sila seguís emmurriada amb la pintura. Tenia que fer quelcom, que la boca i el ventrell no s'entenen de raons ni de qüestions artístiques. Recordà que sabia brodar, i oferí el seu treball a les amistats. Com que la sabien artista, prompte tingué treball, però... s'enamorava de tots els començaments de brodat. En arribar a mig, es cansava, deia que s'avorria, començava una feina nova, i qui sap com hauria anat la feina, si la Teresina, al vespre, en sortir del despatx, pacienta i assenyada no hagués anat acabant les feines que sa germana donava per oblidades.

Va enamorar-se la Sila, i com que estaven a l'edat de l'amor, també va enamorar-se la Teresina. Però les dues germanes anaren a fixar-se en dos minyons no molt recomanables, per bé que molt elegants i ben plantats.

Els pares els feren unes reflexions a cada filla. La Sila, primer no volia deixar el xicot, i parlava d'enverinar-se i tot, si la contradeien. La Teresina va resignar-se. Cert que li dolia deixar al pretendent, però va compendre que els pares li deien pel seu bé, i va ofegar l'amor naixent, entregant-se encara amb més dalit al treball.

Quan semblava que la Sila estava més encatarinada amb el promès, sense volguer-hi renyir, a despit dels advertiments prudents del pare, va barallar-se amb ell per si l'aigua del mar era blava o era verda. I una setmana més tard va agafar relacions amb un altre minyó bona persona, però de no gaires llums. Un minyó curt d'intelligencia.

Com que aquesta no era una gran tara, i com que la Sila va amenaçar en marxar de casa i en donar un escàndol, si no la deixaven casar amb el segon promès, els pares varen cedir.

Tot anava marxant com una seda. La Teresina, poc a poc, havia anat assabentant-se de la vida comercial i en secret, i en molt petita escala, començà a còrrer un article de merceria. Era que feia gràcia veure una xicota, esdevinguda "viatjant"? Era que parlava bé i sabia explicar-se? Fos el que fos, anava fent-se un nom i una posició. La Sila ja no brodava; havia arreconat sedes i agulles. Sabia bastant bé el piano i volgué ésser concertista. Trobava que era poc limitar-se a fer de professora.

Costà no pocs sacrificis als pares aconseguir que toqués en un concert, pel qual es prepara amb un entusiasme boig. Produí discreta impressió i li encarregaren un segon concert; però envanida pel seu triomf relatiu, no estudià més, i el sen concert fou un fracàs. Va donar la culpa al xicot... Per què? Perquè distreta pensant en ell, no havia fet cap exercici de piano...

Naturalment, no era això. Era que amb el seu caràcter, les seves foguerades, ho emprenia tot amb molta fuga, per acabar amb uns desmais, que li feien perdre tot el camí guanyat.

El xicot va tenir un fort disgust i va estar malalt. La Teresina, compadida, va renyar a la Sila.

—Tu no poses amor en res... Ets com els encenalls... Molta flama de cop, i després ni caliu deixes.

Les dues germanes renyiren. Les renyines portaren un mal estar a la casa, perquè els pares, reconeixent els defectes de la Sília i els mèrits de la Teresina, es decantaven, de totes maneres, per la Sila, que semblava més desinvolta. I un dia la Teresina anuncià que li havia demanat relacions... el darrer promès de la Sila. Aquesta s'enfadà molt... Després digué molts fàstics del minyó, féu el botet, digué que encara el volia, que si, que no... La Teresina esperà.

Un dia declarà definitivament la Sila que no l'interessava el minyó, i la Teresina es casà.

Els nous casats plantaren botiga de merceria, administraren bé i foren feliços, amb dos infants que felen goig de veure.

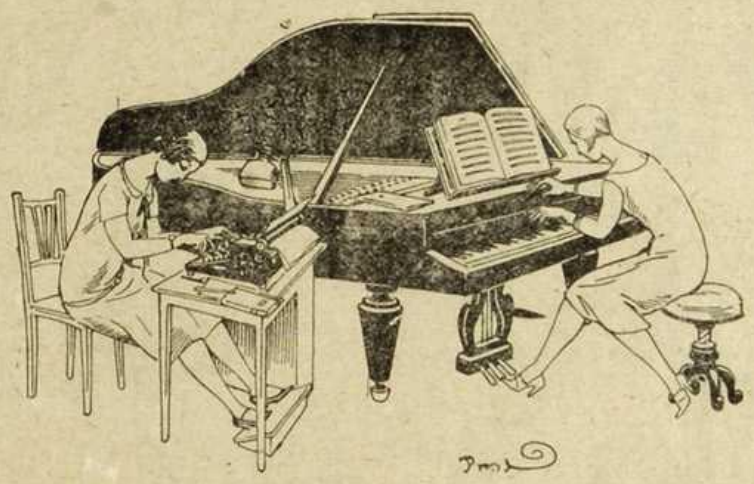

La Sila no s'ha casat encara, ni es casarà. Els pares han mort. La Sila té tongades en que viu bé i tongades en que viu malament. I tot pel seu caràcter, que li fa llençar-se a totes les coses amb molta febre i deixar-les amb el mateix dalit que les comença. Geni i figura...

I sort té de la germana, menys viva d'imaginació, però més persistent, més serena en les seves empreses, ar en la vida no és pas bo empendres les coses amb febre, sinó amb seny, amb mesura. La ponderació potser no arribi a donar genis, però dóna éssers que s'acosten força a la perfecció:

Clovis AIMERIC

Descripció dels figurins de la pàgina 12

1.—Trajo de nit, de satí brillant blau-glicini, amb tires de mousseline del mateix color, brodat de strass i tubets de cristall.

2.—Vestit de tarda, de crespó-satí beige, i faldilla en forma, cenyida completament a la cadera. Cos i mànigues, de satí brillant, amb ensecions de satí mat, i d'aquest gènere són el coll i la faldilla.

3.— Vestit matinal, bén propi per a joveneta. Es fet de crespó romà verd-pàlid, ornat amb punta retallada. Tres plecs interns a cada costat de la faldilla, li donen volada, essent de confecció molt fàcil.

FIGURINS

Convenim que el bon gust en matèria de vestir és essencial a les nostres damiselles, però ens proposem defugir la presentació de models complicats, que mantes vegades esdevenen poc jovenívols, i per llur fastuositat gens assequibles a la economia de la bona llar, ja que aquesta solament pot assolir el benestar limitant les despeses a les possibilitats.

Amb els tres models que oferim aquesta setmana, motrem clarament en els seus diversos aspectes, la orientació actual de la Moda a París.

MARIA SALA

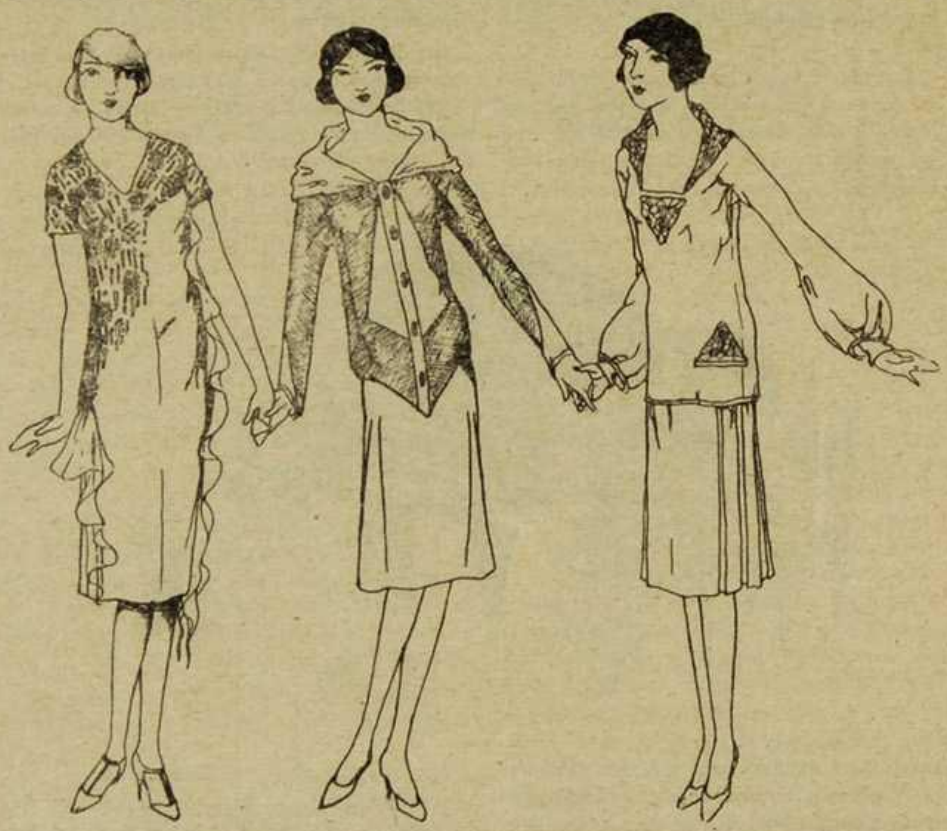

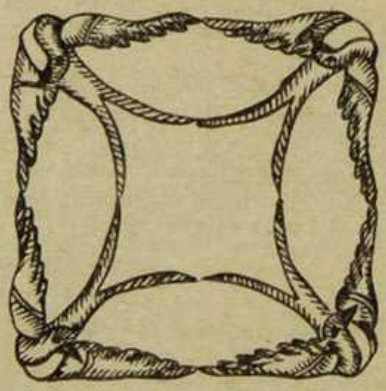

1.—Aquest tapetet mideix 0'67 m. diàmetre. Dibuix sobre tela antiga, dita «drap de casa. Els contorns de les orenetes seran resseguits amb punt de fistó. El perlé serà en colors, morat i groc, o sigui, les orenetes alternades, una de cada color.

2.—Mideix 0'60 m. diàmetre. Heu's aquí un tapetet molt nou ; aquest model es dibuixarà sobre roba de fil cru, com més groixuda millor.

Després de dibuixat, es pintaran les taronges color vermell, les fulles color verd. El treball és decoratiu i molt senzill ; els colors es pintaran vius, tot deixant com a fons el color de la roba.

Tots els contors de les taronges i fulles es resseguiran amb cotó perlé de color groc.

COSES DEL DIJOUS GRAS

Truita amb butifarra.—Es un menjar obligat en semblant diada que ens anuncia la entrada del Carnestoltes. La gent sol anar a menjar-lā per berenar, si fa bon dia, al camp, a l'entorn de vilies i poblets.

No és gens difícil fer-la gustosa i bona. Una dotzena d'ous—per sis o vuit persones—ben batuts, sense exageració car aleshores el punt que se li donaria seria massa lleuger, de poca consistència i paladar, afegint-hi una cullaradeta d'aigua freda, quatre unces de botifarra de sang o butifarra blanca—un xic grasseta—i mitja unça de llar—del millor—una paella gran i un bon foc és tot ço que cal.

Una vegada el llar de la paella està ben roent, s'hi tiren les rodanxes de butifarra, deixant-les sofregir una mica afegint-hi tot seguit els ous batuts—que estiguin bé de sal—. Quant els ous estan el que en diem ben presos—sense ésser massa cuits—es gira la truita collocant un plat de la mateixa mida de la paella al damunt d'aquesta de manera que en tombar-la la truita es dipositi en el plat per tal de collocar-la llavors altra volta a la paella per a que es cogui de l'altra banda. Quan està ben rosseta es treu del foc per endur-se-la o bé menjar-la a casa en commemoració del dia més gras de l'any.

Cassola o peuada.—Aquesta vianda pròpia del dijous gras i les diades del Carnestoltes és una tradició de l'Alt Empordà, catalana d'arrel que de l'antigor traspuà amb lleugeres modificacions a la nostra ciutat. La Cassola i la butifarra dolça són els dos menjars més empordanesos que hi ha en el món, que jamai manquen a la taula rica o pobre d'un empordanès trobi's allà on es trobi. La butifarra dolça és de tot temps, mentres es mati tocino, la cassola però, sols es menja per Canestoltes, no sabent per quina tradició que realment existeix.

Per guisar una peuada per a sis o vuit començals, cal comprar el que segueix: 12 ous, 15 unces de sucre fi, una terça de morro, orella i peu de porc—que es fa coure el dia abans poc a poquet al caliu, servint el caldo per a fer una gelatina excellent—. Demés, són menester un pols petit de respadures de closca de llimona, un parell d'unces de llar i tenir ben fort el forn de la cuina econòmica.

En una cassola de metall, alumini o ferro esmaltat, es posen a calentar el llar mentre es baten els ous tant fort com es pugui a fi de que pugin, afegint-hi a mitja operació una lliura del sucre fi i les respadures de llimona.

Quan el llar de la cassola està ben roent s'hi tira tallats a bocinets, el peu, l'orella i el morro de porc, deixant-ho sofregir cinc o sis minuts a tot foc, afegint-hi llavors les tres unces que resten del sucre.

Quan el sofregit està a punt es treu del foc, es deixa reposar cinc minuts i llavors es tiren a la cassola els ous es remena tot amb una espàtula de boix i sense perdre un minut més es fica al forn que com més fort vaigi millor, i s'hi deixa deu o quinze minuts segons la força del foc. La peuada pot dir-se que està a punt, perquè els convidats es llepin els dits de gust quan ha pujat i s'ha daurat la capa del damunt o bé, quan punxant-la amb una agulla de fer mitja surt aquesta quasi seca. El punt de l'ou deu ésser quasibé igual a l'"omelete coufle".

A Barcelona, la gent aimant de les tradicions sol menjar-la sense sucre i barrejant-hi arròs, fent-ne una mena d'arròs blanc amb ous remenats i tocino.

Coques de llardons i coques de llar.—Altra tradició de nostra terra en aquesta diada. El millor és comprar-la perquè fer-les a casa sortirien massa cares i a risc de fer un bunyol. Per això en lloc de dir-vos com es fan dec aconsellar-vos que les compreu—tradicionalmet també en el Forn de Sant Jaume, on sol haver-hi qua en aquests dies. De les de llardons en venen a tot arreu.

TAYLLEVENT

PASSATEMPS

Trenca-Caps

Aquest caçador, ha sortit ben dematí de casa seva i no ha pogut caçar res encara. Ara fa poc havia vist un cunill, pero no sap com, l'ha perdut de vista. Veiam qui és de vosaltres que el trobi?

Solució a la tarja del número passat:
Rambla de Catalunya

A la fuga de vocals:
Buenos Aires

Al logogrif numéric:

Sabadell
Badella
Badall
Seba
Ball
Es
S.

Volguda fillola:

Per què havia de negar-me al teu desig d'enquesta en el fons de les discòrdies casolanes?

Coneixes el vell axioma que diu que "el dimoni és bell, encisador, simpàtic"?

Es el cas que aquestes coses signifiquen un poder de suggestió sobre els altres; una manera irresistible de convèncer la gent i aconseguir que facin precisament el contrari d'allò que es proposen i els convé.

Sovint sentireu a dir que "En Pere" és mol bo, però no és simpàtic, no té atractiu moral; no té do de gents. "En Pau" és bon xicot, admirable en la seva conducta; però no té simpatia.

Això se sent a dir sense comentar-ho; el cas es repeteix fins a l'infinit; i el que té més gràcia és que aquest "Pau" i aquest "Pere" solen ésser persones sinceres, incapaces de farses... socials i d'enganyar ningú... però no tenen gairebé mai addictes a la seva personalitat.

Ja ho veus, noia, que depenen de ben poca cosa les popularitats, i la cordial relació dels parents i familiars dintre la llar.

Algun dia et casaràs; i, per la teva mateixa carrera, més aviat, pot ser, que no pas d'altres; i no veig perquè no hem de parlar, ara, de la pau del matrimoni, en el primer grau, almenys.

Les primeres discusions vénen, també, dels motius més poca-soltes.

Te'n recordes, si no, dels teus cosins Rosa i Andreu, que avui són feliços a còpia tolerar-se. Oi?

Jo encara me'n recordo de la cara que feia ella quan ell xiulava fort, tot passejant-se per casa, i estussegava més fort encara, ficat al seu despatx; quan passava llargues estones sense dir res, bo i mastegant la pipa; i amb un llibrot enorme obert al davant. Demés, tenia el costum de llençar els coberts amb violència damunt la taula, quan ningú no pensava en res, ni que al món fos. Vessava l'aigua sobre les estovalles. Quan arribava del carrer, deia "Hola!", amb una veuota de taverna, i ja estava llest, l'home.

I totes aquestes coses i cosotes havien dut els teus cosins al punt de dalt; sense comprendre, l'un ni l'altre, llur inconseqüència, ni analitzar llur intolerància intempestiva.

Allò mateix que de soltera no la molestava gens, ni mai, ara prenia les proporcions d'una incompatibilitat alarmant.

I ell? Què en deia d'ella? Ah! Que sempre tenia el tocador ple de polvos d'arròs, de perfums i potingues; de tenalletes i pintes i pintetes inútils. Que sempre agafava el diari abans que ell, i que el deixava tot arrugat i esbarriat. Que discutia de modes amb la serventa i deixaven fumar el xocolat... i li acabaven la paciència. Que li amargava l'existència amb les seves discussions sobre el "torn" del safareig, etc., etc., etc.

Els pares i oncles van haver de prendre-hi part, abans la cosa no arribés als límits del drama...

La intervenció va ésser d'allò tan senzill. Li vàrem fer comprendre, a ell, que els nervis femenins són molt suscepitbles; i el bon xicot va abandonar, poc a poc, els seus estussegaments inofensius, els seus xiulets carreteriles, les seves passejades pel pis, sense treure's ler sabates; els cops de porta; i, d'aleshores ençà, caminava pausadament, amb les pantufles posades; i fins semblava que la pipa no feia aquella fortor... i ell somreia sovint, i això que la seva autoritat no havia afluixat pas: tot és qüestió de tàctica...

A ella li vàrem donar una bona "repassada", i es varen acabar les males cares; les llagrimetes; i varen desaparèixer els polvos d'arròs, les pintes i pintetes ,etc., i les xerrameques amb la serventa; es firmaren les paus amb la veïna que usurpava els drets al safareig, i es demanà la subscripció a un altre diari: un per al senyor, i un per la senyora... i "pax vobis!"

Fillola meva: Tu no saps la gràcia que té el somriure. Prova-ho. Contra els gestos venenosos i silenciosos, és infalible. No oblidis que una rialla oportuna val per tot un tractat de pau.

No hi ha dubte que el matrimoni és cosa difícil, per a ésser improvisat i que tingui èxit.

L'home ha de comprendre que per a la dona tot són sorpreses, responsabilitats i contratemps; i que tot això caldrà que ell ho compensi amb la seva estratègia afectuosa, el seu bon humor, i la seva tolerància per als petits defectes.

La dona ha d'estar preparada al sacrifici; però ha d'estar plena d'optimismes i de confiança, o ha de procurar-ho, si més no.

Com Rosa i Andreu n'hi ha moltes parelles, que farien malbé llur felicitat, si no tanquessin els ulls davant els petits inconvenients.

I fins a una altra t'abraça

LA TEVA PADRINA

Eudald Matacás

Succesor de Garcerie

C. Ferran, 9 i 11

Equips per a núvies

que canten als arbres; els quissos que lladruquen; la campana que toca a oració; el rellotge de Corbella, que fa l'efecte d'una cosa infinita, quan sonen les hores; la silueta del campanar i de les muntanyes; tot això no et diu res al cor?

—N, Carmeta, no! Es a dir, jo ja ho veig i ho sento tot això que dius; mes no m'impressiona com a tu: no ho trobo estrany que els ocells cantin, que l'aigua murmuri, que el rellotge de Corbella toqui poc a poc, i que de nit només se'n vegi la silueta de les muntanyes i del campanar de l'església.

—I el vent, la pluja, la neu, els dies tristos de l'hivern els jorns xardorosos de l'istiu, les flors de la primavera l'alegria de la gent qui bat en les eres, els cants dels veremadors, la remor que se sent mentre passen el rosari, els espetecs de la llenya que crema, el soroll de l'aigua que bull a la marmita, tot això, tan casolà, tan íntim, tampoc et diu res?

—No, no!

—Doncs, mira, Emília, jo no sé què ho fa, però a mi, tot el que em volta té un atractiu o altre; em parla amb unes veus tan dolces, que tot i vivint sola i fer una vida molt diferent de la que portava a ciutat, em trobo ben satisfeta a la Plana.

—Si ja et crec, ja!—fa la cosina.—Però què vols que et digui?

—L'hivern d'abans—segueix la pubilla—, com que era el primer que passava a casa, al costat del pare, al veia arribar amb temença, figurant-me que m'enyoraria. Doncs, res d'això; fini l'istiu, vingué la tardor, arribà l'hivern amb el cel de núvols i les nits que no s'acaven mai, i en comptes d'anar-me'n al llit d'hora, com tothom, jo em tancava a la meva cambra, i ara llegint, ara fent ganxet, em passava les hores sense adonar-me'n, escoltant la pluja que batia els porticons, o el vent que xiulava; i quan, ja acotxada, amb el llum apagat, en les tenebres, sentia els bramuls de la tramuntana, que sotragava els pins, les alzines, els roures, que portava d'ací allà el brancam caigut i la fullaraca seca, jo, que he oït semblants desfetes de temps, aquells esbufecs que tot d'una bramaven encara amb més fúria, com si el vent hagués reunit totes ses forces per vèncer en la lluita contra els et dic, clucava els ulls, em tapava les orelles, i fins sentia condol pels arbres batuts pel vent sens treva; arbres i les cases i tot el que sortís un pam de terra jo, i quan, enésser de dia, obria la finestra i els veia drets i quiets, experimentava un gran pler, bo i pensant que

eren prou forts perquè la tramuntana hi pugués res en contra d'ells, pobrissons!

L'Emília, qui durant la ingènua confessió de la seva cosina l'havia contemplat sense apartar-ne els ulls del seu rostre, tan bon punt va acabar, es clavà a riure.

—I ara! De què rius?—fa la pubilla.—Què tens?

—Què vols que et digui? De qu haig de riure? De tu: Que sense voler-ho, m'has respost una pregunta que a dotzenes de vegades t'he dirigit, veient-te pensarosa; de tu, que, sense donar-te'n compte, m'has obert el cor de bat a bat, i m'has fet veure el mal que pateixes.

—Mal, jo?

—Sí, dona, sí! Si ja m'ho pensava; si el cor m'ho deia cada cop que et contemplava, tan distreta...

—Però jí mal, Emília?

—Sí, sí; mal, mal. Vaja, que pateixes i no t'ho coneixes. Mal, mal; i si vols que te'l digui, te'l diré.

—Digues, digues!

—Mal d'amor. Que estàs enamorada.

—Enamorada? Ara sóc jo la que ha de riure.

—Si era impossible, essent tan bonica, fenint els teus anys i havent viscut a Barcelona.

—T'asseguro que no, Emília. No estimo ningú; més et diré: no he estimat mai.

—Doncs et diré que estàs enamorada... i no saps la casa.

—No, Emília; en bona fe!

—Bé, bé! A mí, no m'ho comptis! Pot ésser t'ho penses! Pot ésser, realment, no estimes ningú; mes, què va que llegint o fent ganxet i sentint el vent i la pluja, pensaves en el teu amador: un enamorat qualsevol, que tu mateixa et forjaves! Ai, Carmeta! Tinc més anys que tu, i, per tant, més exyperiencia. Jo, ja he estimat! Tan debò pogués dir com tu! I totes aqueixes veus que tu sents, i tots aquests atractius i encisos afalagadors de què suara em parlaves, també els he sentit jo en altre temps que era més feliç, puix tenia el cor sencer... Jo també les he vist de color de rosa, les coses d'aquest món! Però, què hi farem? L'ingrat va abandonar-me per una qui era més rica que jo!... No vull pensar-hi!... Digues, digues, Carmeta meva, qui és? Com se diu? Es ros? Morenet? De pagesia? De ciutat? Parla, dona, que em consumeixo de saber-ho!

—Però no t'he dit ja que no estimo ningú?

—No pot ésser, vaja, no pot ésser. Diga-m'ho, Carmeta! Mes, que en sóc de tonta! Ja ho sabré! Quina hora és?

—No ho sé. No fa gaire que han tocat hores. Devien ser les onze.

—Ah! Doncs, encara hi som a temps.

I sense dir res més, entrà a la casa, deixant la cosina a la galeria, entregada als seus pensaments i cavillacions.

—Estimo? Això és amor?—anava dient.

Passada poca estona, Emília tornà a la galeria. Portava una gibrella mig plena d'aigua; la deixà sobre l'antpit, ponedor. Tan bon punt caiguin les dotze al rellotge de

—Mira: són del dia; jo mateixa else he tret del es tregué dos ous de la butxaca de ldavantal i digué: la Corbella, n'agafarem un cada una; el trencarem i sabrem quina és la sort que ens espera. Ah! Mem recorda't que hem de dir una oració. La saps?

—No sé de què hem parles! Això no ho feia jo a Barcelona.

—Bé, no hi fa res. Vés repetint les paraules que jo digui, que pel cas és tot-u. Mes, calla; sents? El rellotge toca els quarts. A trencar els ous! A la una; a les dues; a les tres! Digues ara el que jo digui, i després obre la closca i deixa caure a la gibrella la clara només. Va!

«Sant Joan Baptista,
Apòstol i Evangelista,
Per la virtut que tiniu vós,
Digueu-me i'art del meu espòs.»

rtearnceenldgueu ecn.a !z

I trencaren les closques; i deixaren caure a l'aigua les clares opalines; i les tendres donzelles, posant els cinc sentits en l'aspecte que oferia la gibrella, com si realment pogués revelar-los la sort que els esperava, no es recordaven de la soletat que les voltava, ni de la superstició que significava allò que estaven fent, al bell punt de la mutja nit, el silenc de la qual només era interromput pels refilets dels rossinyols; aquelles noies no es donaven compte tampoc que eren enmig de les tenebres, que amb prou feines esvaïen la llum dels estels i de la casta Diana, qui, molt prop de tramuntar, al través de l'arc de la galeria que mirava a ponent, llançava la seva claror tèbia i romàntica sobre el grup artístic que firmaven les dues donzelles.

Al cap de bella estona, la Carmeta es decidí a rompre aquell silenci.

—I bé, què em dius? Ja ho saps, ara?

—No pas ben clar.

Diguem, d'una vegada, qui eren les dues jovenetes que estaven recolzades a la barana de la galeria de la casa dels Montasell de la Plana. Una era la pubilla; l'altra, una cosina seva que hi anava a passar l'estiu. S'estimaven com a germanes, i això que els caracters els tenien ben diferents, com ho eren llurs persones: la pubilla, que es deia Carmeta, era alta, prima, s'encorbava tot caminant, tenia els ulls com dos bocins de cel, era rossa com l'or vell la seva cabellera, tenia els llavis vermells i petoners com un clavell badat, i les dents, iguals i blanques com la llet; l'Emília, la cosina, era bruna, grassona, ni alta ni baixa, i, sense ésser un tipus excepcional, no era bonica, ni lletja tampoc, de cap manera: era... agradabilissima; i tal com les hem trobat, recolzades a l'antpit, continuaven, sense dir-se ni una paraula i la mirada a l'horitzó.

Les fogueres s'havien extingit poc a poc; ja no se sentien les alegres remors; havien callat les veus d'home; només les aus i els insectes i els grills, les granotes i els gripaus, prosseguien el seu concert espontani, festejant la naturalesa; i el suau ventijol, esquitllant-se entre les arbredes, embalsamava l'aire amb els perfums que recollia dels camps i dels jardins i els boscos.

L'Emília trencà el silenci.

—Què penses, Carmeta? Per què no parles?

La pubilla es girà, tota sobtada.

—Noia, també! M'has espantat!

—Que dormies?

—No. No ho sé. Es dir, dormir, no. Somiava.

—Desperta? Ara sí que m'has fet riure! Bo i desperta, somiar!—fa l'Emília.

—Tu no hi has somiat mai, bo i desperta?

—No sé què vols dir. Potser sí. Com aquelles dones que tiren les cartes?

—No, dona, no.

—Doncs, no t'entenc.

—Trobant-te sola, sentint el tany de la campana al capvespre, o el so dels flabiols dels pastors que guarden els ramats al matí, no t'ha passat mai una cosa com si veiessis mil fantasies, i visions encisadores que fan viure uns instants de delícia, i després, quan s'esvaeixen, et sents tota enyorada?

—No!—fa la cosina.

—L'espectacle que tenim davant dels ulls: aquests núvols que corren i que la lluna fistoneja amb brodats de plata; l'aigua que murmura en el rierol; els ocells

Primer gran concurs de "LA NURI"

La promesa que feiem fa uns quants números, està a punt d'esdevenir una formosa realitat. Tenim ja organitzat nostre Primer Gran Concurs i aviat el donarem a conèixer a nostres llegidores.

Contra el costum d'altres publicacions, nostre concurs volem que tingui un caire altament educador, que no sigui un senzill passatemps, sinó que a la vegada que entreté, eduqui.

No cal dir gaire cosa per passerar la manca de cura que sol posar-se en l'ensenyament de la dona, que esdevé sovint mestressa de casa, sense una noció de la història del vestit, àdhuc en damiselles que saben perfectament tallar-se un trajo i guarnir-se un capell. El

Primer gran concurs de "LA NURI"

consistirà en l'estudiar com s'han d'aplicar els vestits que dibuixats amb la gràcia inexaurible de nostra Lola A., correspondran a cine nines, qual dibuix també inserirem; ultra això caldrà determinar les èpoques a que corresponen i els paisos on es portaven al seu temps.

Servirà el

Primer gran concurs de "LA NURI"

de lleò d'història del trajo i de bon gust en el vestit, al mateix temps que d'agradosa distracció per nostra mainada catalana, tan assenyada i tan amiga d'aprendre.

Cinc valiosos premis

aniràn destinats, el primer a l'encert absolut, i els altres quatre al mèrit relatiu.

Cas de mancar un encert total, es concediran a les concursants que més s'acostin al propòsit inicial, tan mestrívolament ideat per Lola A.

En els números vinents, anirem esmentant els premis i demés condicions del

Primer gran concurs de "LA NURI"

Per la cultura de la dona, Nurietes, no hi manqueu!

Xocolates de tipu

FAMILIAR

de 1'50 a 2'20 els 400 grams

Amatller

Xocolates AMATLLER, S. A.

Fábriques a Barcelona i Banyoles (Girona)

Imprenta y Editorial Barcelonesa.—Viladomat, 108